Ч. 193. Четвер 29 серпня (11 вересня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ческий голос про німецко-ческе порозумінє. — Борба против конґреґаций у Франциї.)

До одного з визначнійших ческих політиків удала ся віденьска часопись „Reichswehr“ з питанем, як він глядить на справу ческо-німецкого порозуміня, і сими днями ті єго погляди оповістила. „Про німецко-ческе порозумінє — пише той політик — яке має бути переведене заходами правительства, щоби уможливити спокійне парляментарне полагодженє австро-угорскої угоди, розписують ся ріжні дневники в такім напрямі, начеб та справа була дійстно поважно загрожена, наколи би дійстно хоч деякі голоси німецких і ческих дневників були згідні з правдою. Поки розпічне ся та акция, треба буде рішити передовсім деякі вступні питаня, які самі насувають ся з огляду на ціль сеї акциї. Передовсім дневникарство не здає собі справи про наміри правительства. Оно розписує ся і представляє справу так, наче би розходило ся о цілковиту угоду, о вічний мир між Німцями і Чехами. До такого мирного діла не стає передовсім найважнійшого, т. є. часу, бо вже незадовго має зібрати ся рада державна. Правительство може отже лише мати намір, довести до прелімінарів мира між Німцями а Чехами в Чехах і Моравиї, щоби осягнути спокійні переправи над угодовими предложенями. Можна сподівати ся, що правительство ті мирові прелімінарі опре на таких основах, що на них опісля можна буде здвигнути постепенно ціле мирове діло. Колиж правительство має такий намір, то насуває ся питанє, чи шеф правительства вже витичив границі для тих мирових прелімінарів, і чи можна сподівати ся, щоби обі спірні сторони були склонні приняти предкладаний їм правительством обсяг порозуміня яко основу до такого примиреня. Питанє також насуває ся, чи самі учасники не глядять, і чи не найдуть якийсь modus vivendi. Нема сумніву, що шеф правительства аж тоді рішить що-до тих вступних питань, коли дізнає ся про наміри тих, що мають рішити про справу порозуміня, а се є мандатори інтересованих кругів населеня. Тепер можна стілько сказати з певностию, що др. Кербер не мав ще нагоди зійти ся з дотичними особами, позаяк їх нема у Відни, отже всякі вісти про мирні переправи можна назвати пустими здогадами які після слів дра Резека успішне рішенє поважних питань замотують а навіть часто ударемнюють. Дневникарскі колотнечі ніколи не помагають справі. Всї статї ческих дневників про те, чи Чехи будуть вести обструкцию або ні, про мнимі уступки правительства в користь Чехів, треба назвати здогадами, які є, коли не безосновні, то на всякий спосіб передчасні. Переправи можуть аж тоді почати ся, коли дотичні особистости будуть у Відни. Відтак розходило би ся о те, щоби означачити ті границі, серед яких має обертати ся ціла акция. Про те будуть мусіли висловити свої погляди міністрови-президентови дотичні особистости, але не будуть рішати. Отже вже до рішеня вступних питань треба буде засягнути постанов клюбів. Аж тоді, коли обсяг порозуміня буде означений, може правительство приступити до уложеня конкретних предложень, які спершу були би подані відпоручникам, що переправляють з мінїстром-президентом, а відтак дотичним клюбам до осуду. Що така акция лише в такій формі може бути ведена, признасть кождий обзнакомлений з парляментарними засадами. На иншу дорогу, як тут вказано, не могло би навіть правительство вступити і для того дивно, як можна було дійти до здогадів, котрі тоді були би можливі, колиб акция зближала ся до покінченя. А здогадувати ся так перед почином акциї, значить прямо — видумувати.

Заминанє конґреґацийних шкіл у Франциї стрітило ся в деяких случаях з чинним опором монахинь, котрі не лиш не слухали візваня правительственних комісарів, аби віддали школу в руки сьвітских властий, але замикали і забарикадовували брами. В деяких околицях, в котрих роялісти мають великий вплив, в обороні монахинь станули селяньство,

На стациї.

(З польского — Остої.)

(Конець).

Роїньский взяв єму з рук шапку і рукавички; кинув їх недбало на софу, вказав крісло при столї, сам усїв коло него, а кивненем головою запросив і тих що прийшли. В ту мить окружили всї довгий стіл, заставлений численними полумисками, мов для відділу піхоти; пара бухала зі страв, задзвонили чарки, розмова стала живійша. Більский їв біфштик та попивав вином; Роїньский докладав єму на таріль, доливав що хвилї до чарки, та називав єго шутливо: „паном директором“. Сьміяв ся, був веселий, та мимо то дзвонив зубами і рука єго дрожала мов у пропасници. Слїдив уважно рухи Більского, та старав ся спостерегти якусь черту, по котрій би пізнав у нїм нового чоловіка. Більский змужнїв, посьвіжів ся, мав грубу жовту краску лиця, їв помалу, пив ще помалійше, відповідав коротко, лише над зором не міг, чи не хотів панувати. Під впливом вина щораз сердечнійше блищали сірі, глубоко запалі очи; видів їх лише Роїньский, що сидів биля него; для тих, що дальше сиділи, очи ті, прикриті нажмуреними бровами, виражали лише холодну повагу; взагалї був мов би взірцем порядку, спокою, холодної точности. Задатки тих добрих прикмет знав у нїм Роїньский давнїйше, а нового не міг зовсїм нїчого добачити; тому доливав єму щораз лїпшого вина. Більский вимавляв ся, закривав склянку худою рукою, при тім глядів в очи товаришеви, і мимоволї почув давний вплив знаменитого, веселого Юлька; в єго мужнїм голосї чув давну, злегка шутливу ноту, мяк під впливом споминів, підсував склянку.

— За нашу минувшість! — крикнув розігрітий Роїньский.

— Но і за нашу будучність! — торкнули ся склянки.

Більский випив вже третю, чи четверту склянку зряду. Відсунув таріль, кинув на стіл зімняту сервету, опер голову на руку, і відвернений плечима до сидячих при столї урядників, вдивляв ся в лице Роїньского.

— І так ми знов разом, — усьміхнув ся, розігрітий вином та врадуваний несподіваною стрічею. — А ти тут від давна? Все на однім місци.... приріс.... що?

Роїньский, розпертий на кріслї, перекинув недбало одну руку через поруче, другу поклав на столї і бубнив пальцями.

— О кілька верстов від стациї маю маєток, і се головно приковує мене до місця, — відповів, виняв з бічної кишенї срібну пушку на циґара, і одно циґаро подав Більскому.

— Маєток, власна хата! — воркнув Більский, помовчавши хвилю. — Правда, ти все належав до щасливих, тобі все складає ся лїпше, як иншим.

— Но, мабуть не лїпше як тобі.

— А і я тобі все завдячую, твоїм щастем здобув я те, що маю нинї.

Роїньский отворив широко очи і витягнув ся помало на кріслї.

— Чи тямиш сю марну посаду, на котру післав ти мене замість себе? Тиж сам дав менї гроший на дорогу. А знаєш хто був моїм першим наставником? Нехто инший, тілько знаний всемогучий Кляйнадель.

Більский замовк і вдивив ся прижмуреними очима в дим свого циґара. Роїньский, випростований, дивив ся єму уважно в лице.

— Він два роки підпирав мене, як міг, бо думав, що за мною стоїть твій дядько. Перші перепони поборов я, пізнїйше пішло вже якось. Отже я скористав з твоєї долї, майже з твого прізвища; ти скористав би може ще лїпше з того положеня.... я зробив, що міг; на кождий случай я майже все завдячую твому щастю.

— Ха, ха! і з тим щастем я нинї твоїм підвласним! — крикнув Роїньский. Зірвав ся з місця, однак опамятав ся, сїв і пересунув рукою по чолї: — Отже се та.... марна.... посада?

— Більский кивнув головою.

— Справдї, трудно відгадати, якими дорогами ходить щастє.

так що правительство мусїло при помочи війска силою ломити опір монастирів. В кількох случаях офіцири не хотїли виконати наказу цивільних властий, за що потягнено їх в дисциплїнарній дорозї до відвічальности. Найголоснїйшою була справа полковника де Ст. Ремі, котрий за упір відповідав перед військовим трибуналом в Парижи. Акт обжалованя звучав коротко: „Полковника де Ст. Ремі обжаловуе ся: 1) що дня 1 серпня в Понтіві, де мав під командою 2 полк кінних стрільців, не хотів дати цивільним властям до урядової чинности своїх військ; 2) що дня 8 серпня не послухав наказу, який дав ему ґенерал дивізиї Пацер“. — Військовий трибунал увільнив полковника від закиду непослуху супротив військового наказу, а за не увзгляднене жаданя цивільної власти засуджено его на день арешту. Такий вирок видано на підставі переслуханя сьвідків, котре виказало, що нарушеня субординациї не було, бо не розходило ся о військовий наказ, тільно о зазив цивільної власти.

Новинки.

Львів дня 10 го вересня 1902.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав міністеріяльному радникови в намісництві львівскім Юр. Пивоцкому ордер зелїзної корони III. кл., а старості в Ряшеві Володисл. Федоровичеви титул і характер радника намісництва.

— **Заупокійні богослуженя** за бл. п. Цїсареву Єлисавету відбули ся нинї рано яко в роковини смерти бл. п. Цїсаревої у всїх трех львівских катедрах при участи достойників і представителїв властий цивільних і військових. Вчера відбули ся такі богослуженя для шкільної молодїжи, котра в тої день була вільна від науки.

— **Важне для кандидатів на практикантів концептових.** Від 1 січня 1903 будуть до служби політичної, адміністраційної і служби фінансової та при міністерстві торговлї приймати до практики концептової, подібно як в судах лиш тих кандидатів, котрі предложать сьвідоцтва зі всїх трох державних іспитів правничих. Лиш виїмково дирекциям почт і телеграфів вільно буде приймати на практику концептову кандидатів з двома першими іспитами правничими.

— **З львівскої архиепархії.** Презенти одержали оо.: Іван Іванчук на Криве і Николай Винницкий на Галич. — Завідателями поставлені оо.: Іван Уруский у Відни при церкви сьв. Варвари і Филип Свергун в Борках великих, а сотрудниками оо.: Лука Побоярский в Настасові, Юл. Бачиньский в Байківцях. Вас. Масцюх у Відни, Ал. Базюк в Підмихайлю, Мар. Захариясевич в Стриївці, Ів. Харламиович в Луцї малій, Т. Глїбовицкий в Полюхові, Вл. Тисовский в Калуши і Ник. Прокопович в Яричеві. — В прокозициї на Плаве уміщені оо.: Іван Хавалка, Ник. Левицкий, Яр Лучаковский, Вл. Яцковский, Д. Білиньский, Мих. Савеньский і Юрків. — Рукоположені в пресвітери укінчені богослови: Т. Глїбовицкий, М. І. Захариясевич, П. Понятишин і І. Ф. Харламиович.— На конкурс розписані: Білявці, брідского декан., з речинцем до 2 (15) жовтня і Борки великі, тернопільского декан., з речинцем до 5 (18) жовтня з тим, що прилучені Дичків і Красівка будуть від Борок відлучені.

— **Професор Рудольф Вірхов,** о котрого смерти ми коротко згадували, родив ся 13 жовтня 1821 р. в Шівельбайн на пруским Поморю. По укінченю медицииьских студий в Берлинї від 1846 р. виконував лїкарску практику, віддаючись рівночасно науковим дослїдам. В 1847 р. заложив фаховий дневник: „Archiv für pathol. Anatomie und Physiologie“ до нинї найбільше розповсюдненний з медичних журналів. В тім самім роцї габілїтував ся в берлиньскім університетї яко доцент патольоґічної анатомії, але стратив ту посаду з причини участи в лїберальнім руху 1848 р, бо ж від тогди вже признавав ся до демократичних поглядів. Опісля відзискав назад професорску посаду, був спершу у Вірцбурзї, а від 1856 в Берлинї. В 1859 звідав Норвеґію, к в 1879 Кавказ. Від 1859 р. був членом ради міскої в Берлинї, від 1862 послом пруского сойму, а в лїтах 1880 до 1893 членом нїмецкого парляменту. — Та не так політичною, як науковою дїяльностию заслужив ся і вславив ся Вірхов. Его дослїди і відкритя в области ріжних природничих і медичних наук, поставили его в рядї найбільших учених минувшого столїтя.

— **З'їзд лїкарских палат,** який відбуває ся тепер в Чернівцях, ухвалив, аби лїкарскі палати мали право вести спис лїкарів, та щоби лише записаний там лїкар мав право відбувати лїкарску практику. Вписати ся до лїкарскої палати міг би лише сей лїкар, що має степень доктора і відбув однорічну практику в шпиталі. Військові лїкарі не мусять належати до палати, але мають вписати ся на лїсту. Повітові лїкарі мусять належати до лїкарскої палати. Инші ухвали з'їзду є меншої ваги.

— **Важне для катехитів** і тих, що учать релїґії в народних школах. Митроп. Ординарият подав до відомости (в ч. 10 „Архиепархияльних Відомостий“), що о. Евгенїй Гузар, катехит мужескої учительскої семинариї у Львові, уложив і видав дві части практичного провідника для катехитів. В першій части поясняе ся спосіб научаня дїтий в 1 і 2 степени науки, взглядно в 1 клясї народних шкіл, а в другій части поясняе ся предмет малого катехизма, призначений для 3 і 4 степеня науки, взглядно для 2 кляси народних шкіл. Поручае ся Вч. Духовеньству сю книжку яко практичне руководство при науцї релїґії. — Набути можна обі части по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше — в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові“. Сими днями появить ся в розпродажи т р е т я ч а с т ь п р а к т и ч н о г о п р о в і д н и к а д л я к а т е х и т і в, в котрій поясняе ся наука релїґії для 5 і 6 степеня науки, взглядно для 3 і 4 кляси народних шкіл. Сю третю часть можна буде набути рівнож в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. — Численні устні і письменні признаня, які автор сеї книжки від інтересованих одержав, як також скора розпродажа першої і другої части вказують наглядно на некучу потребу і велику хосенність сеї книжки.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителів і учительок до шкіл народних розпічнуть ся перед ц. к. комісиєю екзамінацийною в Сокали дня 19 вересня письменні, а 23 вересня устні.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 29 серпня упав в Дрогобичи до керницї 26-лїтний Гнат Осецкий, син дяка, діставши хороби званої падавкою і утонив ся. Дня 2 с. м. утопила ся в Дунаєві, повіта перемишляньского, Франціска Машталер, жінка Івана Машталера, підчас праня біля. Нещаслива від двох лїт мала падавку, того дня як-раз підчас праня дістала нападу тої хороби, впала до води і утонила ся. — Дня 30 серпня утонив ся в рiцї Стрию професор стрийскої гімназиї Тит Лазовский. Покійний ходив звичайно в полудне на прохід аж

— Но; до тебе приїхало зелїзницею! — засичав Роїньский крізь зуби.

— Твоє щастє....

— Е! я не мав его нїколи! — сказав Роїньский, — зірвав ся з місця і перебіг салю, затираючи руки.

Присутні урядники піднесли голови, переглянули ся між собою, і замовкли. Роїньский вернув на місце, налив води з карафки і випив до дна; усїв одначе, хоч старав ся, то не міг утихомирити ся.

Більский з головою в плечах з витягненою шиєю, глядів на него з під окулярів.

— Півголовок! — шепнув до себе Роїньский крізь затиснені зуби.

До дальшого балаканя не мав охоти. Він видів, як присутні по черзї глядїли то на него, то на директора і догадуючи ся якогось непорозуміня — відвертали голови; — осторожнїйші відійшли до буфету, щоби своєю присутностию не вязати начальника.

— Ся худоба дрожить перед ним — думав Роїньский і усьміхнув ся глумливо. В нїм збудили ся незнані єму дотепер чутя жалю, ненависти і погорди; затиснув зуби, чув на собі слїдячий зір товариша — відвернув голову, перший раз в житю не міг запанувати над собою.

Більский встав, всї урядники глянули на годинники. В очах Більского щез хвилевий вираз сердечности — він виїзджав таким, яким приїхав; стягнув брови, випростований, холодний, кинув крадьком кілька поглядів в сторону Роїньского, але очевидно уникав его погляду. Більский насунув шапку і вже не оглядаючи ся вийшов на плятформу. На низькі поклони кинув лиш незначно головою, скочив до ваґону і тріснув дверми за собою.

Поїзд свиснув. Роїньский стояв на плятформі мов скаменїлий. Ваґони пересували ся перед ним, один по другім, поїзд двигнув ся як вуж на скрутї дороги і щез у темнім тунелю лїса. В сали роздали ся голосні сьміхи, голосні розмови. Житє, здержане на хвилю, вибухло голосною веселостию.

Два сторожі в синих блюзах, у шапках засунених на зад голови, перейшли попри Роїньского. Они сьміяли ся і говорили голосно:

— Ото фіґура! — сказав один, вказуючи головою в сторону поїзду.

— Як рура! — додав другий. Оба засьміяли ся але рівночасно глянули осторожно по за себе.

На Роїньского не зважав нїхто: любили его тут, поважали, але освоїли ся з ним від давна. Ся обмова видала ся єму за надто довірочною, они маловажили собі директора. Стягнув брови, глянув за відходячим, хотїв навіть крикнути на сего, що сказав „рура“, однак дав спокій.

— Правду каже — шепнув через зуби — рура тай ще яка рура! Правдивий півголовок.

Жаль і вестеклість розривали єму груди.

— Півголовок! — повторяв стараючи ся влити в се слово весь гнів, що нараз наповнив его серце.

Він пішов вздовж плянту; тепер не міг би вернути домів. Переходячи бачив в городі Сташка, що бавив ся з псом, — бачив жінку в білім шляфроцї, вихилену до половини через вікно. Она розцїкавлена ждала на него, кивала головкою здалека і усьміхала ся розкішно. Роїньский склонив голову, прискішив хід і пішов плянтом в поле. Справдї він чув тепер, що хтось жив его щастєм, що хтось обкрадав его з найлїпшої частини долї. Він сам отворив єму дорогу, сам зруйнував свою будучність, спродав добровільно білет в навечере виграня великого льосу. Сам добровільно спалив мости за собою, засудив себе на нужденне житє у сховку лише длятого, щоб дорогу до почестий отворити тому півголовкови.

Рух і холодний воздух успокоювали его трохи.... По сильнім вибуху слїдував глубокий жаль, єму здавало ся, що все стратив від разу, навіть надію; в виду страченої сьвітлости, тихе житє видало ся єму дуже нужденним. Він бачив уже в думцї страчену сьвітлість; уступки, міліони, столичне житє, товпи покірних робітників.... здержував віддих і хвилю любував ся розкішним образом одурений. З хмар уяви впав нараз до марного житя на стациї в нужденнім повітовім місточку.

Думав про се кілька разів, вкінци побачив, що ріжниця межи становиском Більского а его не так дуже яскрава

— Га, щож робити! я програв щастє! хтож би був сподївав ся, що та марна посада доведе его до такого становиска? Щож робити!

Він пробовав думати про що инше, та не міг; думки мов розярені оси, шуміли в голові, бренїли коло уший.

— Ох! і я раз в житю був півголовком! — крикнув він стискаючи кулаки.

Зійшов з плянту, сїв, потім витягнув ся на горбку, порослім жовтою рідкою травою і закрив лице руками.

Підохочені люди розходили ся зі стациї по домах; два робітники ішли плянтом до сусїдного будинку.

— Запив ся! — сказав „рура“ до фіґури і вказав на інженїра, що лежав на горбку.

— Гм, таже они не пили сьвяченої води.

Оба засьміяли ся; відійшовши кілька кроків глянули через плече на лежачого.

Роїньский вернув домів смерком. Темні хмари надходили з півночи, осїнний дощик

до Дулиб і там купав ся. Того дня хотів як звичайно скупати ся, але ледви вліз до ріки, як зачав кликати на поміч. Люди прибігли зараз его ратувати, але вже було за пізно, бо нещасливий вже був потонув. Аж в неділю рано видобули его за помочию гаків з води, глубокої на яких 5 метрів.

— Три весіля в однім родині і в один день. Дуже рідкий сучай потрійного весіля „золотого", „срібного" і „зеленого" обходила дня 7 с. м. в Теплицях - Шенав селяньска родина Гаше. Голова тамошних ветеранів Йосиф Гаше уроджений 1821 р. і его жінка Анна Гаше уроджена 1828 р. обходили того дня золоте весіле; Йосиф Гаше молодший син тамтого, уроджений 1852 і також голова другого товариства ветеранів та его жінка Франціска уроджена 1858 обходили срібне весіле а рівночасно справляли і зелене весіле своїй донці Анна Гаше, що того дня повінчала ся з економом Вальтером.

Вандрівка грому. Дна 2-ого с. м. була в Альбрехтсберґ, в долішній Австриї велика туча, і около 10 год. вдарив грім в церков, але не запалив еї, лиш дивно крутив ся по ній і все розбивав. Вдарив в хрест на вежи, розвалив і розкинув дах на ній; звідси впав на дзвони і розбив голову від одного дзвона, застановив годинник, а відтак перескочив на дах церкви, з даху крізь мур, в котрім зробив діру, впав до церкви і просто на вівтар та бігав тут по всім, що було позолочене, стіл вівтаря поломив на кусі, розбив камінь вівтаря і кусні розкинув на всі боки, поломив підніжки в лавках, повибивав всі шиби у вікнах, і наконець перескочив на замок ґрафа Лемпруха; звідтам впав до стайні столяря Махінека, що мешкає на замку, забив там корову; полетів відтак по дроті від дзвінка, зробив діру в мурі якраз над постелю в комнаті, в котрій на щастє не було нікого, і по стіні зсунув ся в землю.

— Небезпечний чоловік. Іван Йотечко, дозорець дому при улици Вірменьскій, ч. 20 упив ся, і зачавши сварку з жінкою, кинув із злости горіючу лямпу на землю, внаслідок чого зачало горіти. Під ту пору були в его хаті якиїсь Риманишин зі своєю жінкою, і они разом з жінкою Йотечка взяли ся гасити огонь. Тимчасом пяниця вхопив одномісячну дитину і хотів єї удушити. Коли присутні ему в тім перешкодили, то він їх побив і покалічив. Аж поліция зробила всему конець замкнувши Йотечка до арешту.

Господарство, промисл і торговля.

— Краєвий Союз кредитовий у Львові. Рахунок за місяць серпень 1902.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		35.910·46
2. Фонд резервовий		1.410·89
3. Вкладки:		
Стан з початком місяця серпня . .	Кор. с. 481.070·23	
вложено . . .	18.042·23	
винято . . .	17.970·39	
Стан з кінцем місяця . .		481.142·55
4. Позички затягнені:		
Стан з почат. міс. 1/8	33·000·—	
затягнено . .	0.000·00	
сплачено . .	2.000·00	
Стан з кінцем місяця серпня .		31.000·00
5. Сальдо відсотків		9.998·54
6. Специяльна резерва . . .		340·56
7. Решта чистого зиску з р. 1901 .		18·78
8. Непіднята дивіденда з р. 1901 .		955·42
	Сума	560.777·20

II. Стан чинний:

1. Позички уділені. Стан з початком серпня	535.009·75 К	
сплачено . .	3.060·40 „	
уділено . . .	7.400·00 „	
Стан з кінцем м. серпня .		539.349 35 К
2. Движимости		869 51 „
3. Льокациї		12.268 80 „
4. Кошти спору . . .		175 31 „
5. Кошти адміністрациї . .		2.358 26 „
6. Готівка		3.695 84 „
7. Друки для товариств . .		539 54 „
8. Папери фонду резервового і специяльна резерва . .		1.520 59 „
	Сума	560.777 20 К

кредит тов.	248.950·00 К
„ скрипт.	109.363·50 „
„ парцел.	106.440 00 „
„ приват.	74.595·85 „
Разом	539.349·35 К

зачинав кропити. Здалека вже побачив сьвітло в чотирох вікнах свого дому. Вікна блищали в темноті як вовчі очи. В городі було пусто, високі стовпи гойданки виднїли виразно на сірім тлі неба.

— Дійстна шибениця! — воркнув Роїньский з нехотя; ішов помалу стежкою до ґанку; через вікно побачив жінку як ходила по комнаті і станув. Плахта сьвітла стелила ся ему у ніг на вогкій земли, над головою шелестіло з тиха галузє березі. Він повів очима по темній, глухій стороні, декуди блимало мале сьвітло... а тихо було довкола, хоч мак сій. Его малий простий домок здавав ся ему тісною кліткою, в котрій мав замкнути ся раз на все з розбудженою страшно амбіцією.

— Я змарнував ся! — шепнув глухим голосом.

Більскому анї снило ся, що так люто пімстив ся. Витягнений на софі, роздумував перебуту дорогу. Був сам оден в передії, слабо осьвітленім лямпою, що була покрита жовтавою занавіскою. Без окулярів з головою на ґумовій подушці з примкненими очима, подабав на небіжчика. Він нароком примкнув очи, щоби ліпше приглянути ся образам, що пересували ся в его памяти. Всі люди до себе подібні. Тут і там гарна околиця, самітна берізка в поли, котру бачило ся перелетом з вікна, вбиває ся в память більше як поважні, холодні похилені людскі лиця.

Все в порядку, а журби ніякої. В серцю і в голові стілько порожного місця на ріжні думки і чутя... Роїньский... гарний, величавий, здоров... щастє видніє з очий, дрожить на усьміхнених устах. Справді се одинокий, щасливий чоловік якого в житю стрітив... і то від роду аж до тепер, аж до смерти може.

Більский примкнув повіки. В души рушило ся давно забуте чутє. Образ любки поблїд уже від давна, она не жила для него, то і забув про неї, мов про покійну... однакож она жила для другого... гм, мабуть красна, молода, солодка, весела, такої другої ніколи в житю не стрітив... Щасливі мусять бути з собою. Більский думав про них, як про сотворіння з иншого сьвіта... любять ся, бавять ся, уживають житя мають родину, думають як уладити будучність. Він жив до тепер як урядник... гірше навіть, все стремів, сам не знав куди... бажав іти щораз висше і лякав ся тої висоти; не знав чи на ній удержить ся, чи зможе дати собі раду коли спаде. Він усе лякав ся чогось, обава мучила его навіть у снї, часто будив ся, а серце в нім било ся. Так він жив зовсім инакше... зрозумів се особливо нині коли бачив того щасливого чоловіка... Роїньский мучив его мов мара щастя.... Він бачив їх домик переїздом, городець повний цьвітів, білого пса і хлопця з ясним волосєм. Хлопець мав таке волосє як она і чорні очи певно має.

Більский затиснув знов повіки.

Нараз в думці его станув образ иншої жінки... висока, ряба, білява дівчина, у брилянтових серіжках, худа з коститими, холодними руками.... притім Німкиня.... сестріниця Кляйнадля... Оженили би его з нею вже давно, та на щастє лякають ся щоби не помер надто скоро... ждуть чи не виздоровіє на щораз ліпших посадах, та він у тих услівях і здоровим не хоче бути...

Примкнув повіки. Мара зникла. Задрімав і у снї бачив домик з білими занавісами, пса, хлопця і ясноволосу прегарну жінку...

Той сон був найгарнїйшою природою в его... житю!

Членів прибуло 2 убило — остало з кінцем серпня 1902 — 384 з 935 з деклярованими уділами в сумі 46.750 К.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$%. Стопа процентова від позичок $5^1/_2$%—7%. Затягнено позички в банку краєвім у Львові 31.000 кор. на процент $4^1/_2$ прц.

Др. Кость Левицкий. Кость Паньківский.

Телеґрами.

Відень 10 вересня. Wiener Ztg. оголошує нині цісарский рескрипт розвязуючий сойми Австриї горішної і долішної, Зальцбурґа, Стириї, Морави, Шлезка і Форарльберґа, а заряджуючий нові вибори.

Загреб 10 вересня. В понеділок арештовано тут президента загребскої палати торговельної Антона Контака і адвокатского конципієнта Горака за те, що оба належали до комітету, котрий устроював противсербскі демонстрациї. Взагалі віддано доси до прокураториї державної 40 осіб.

Париж 10 вересня. Рада міністерияльна ухвалила увільнити підполковника Сан Ремі зі служби, за его звістний виступ в справі розвязаня конґреґацийних шкіл.

Гаґа 10 вересня. Помер голяндский міністер для кольоній Аш ван Вік.

Неаполь 19 вересня. Прибула сюди российска ескадра під проводом адмірала Кріґера.

Надіслане.

— Движиму азбуку, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Вілія до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цінї 8 К за комплет.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пасіки, 5 клгр. 6 К 60 с. franco. **Корінєвич, ем. учит. Іванчани.**

Інсерати („оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-росийского

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Греции, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїна в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

Дуже величавий образ комнатний представляючий **„ПРИЧАСТЄ“** мальований артистом Єзерским в природних красках. Величина образа 55×65 цтм. Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою. Набути можна у **Антона Хойнацкого** Львів, ул. Руска ч. 3.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феніг. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Цінник зелїзних знарядів торговлї Александра Копача в Струтинї вижнім почта Долина ad Стрий.

Коси із анґлїйскої твердої стали, подвійного гарту, знаменитї, з тонким полотном, дуже легкі добре косять гірску траву. Кто замовить 5 кільоґрамів кіс, получить даром одну косу і один камінь до остреня. Родимцї! Косіть моїми косами, то найлучші в сьвітї; косячи ними, заощадите і труд і здоровля. Не дайтесь обдурати жидам і їх аґентам: 50 жидівских кос не стоїть одної анґлїйскої!

Довгота кос в центиметрах:

65 70 75 80 85 90 95 100

За одну штуку з каменем;

К. 2·10, 2·20, 2·30, 2·40, 2·60, 2·80, 3·00, 3·20

на пяти-кільову посилку іде штук

16 15 14 13 13 13 12 12

Озубренні серпи із анґлїйскої стали, дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути їх в руках. Кто замовить 20 штук, получить 2 даром. Цїна за один серп 60 гел. — **Анґлїйскі бритви** з тонким полотном із найлучшої стали. За 35 мінут можна обголити з 30 найтвердійших бород. Одна бритва по 3 і 4 корони. Бельґійскі каменї до бритв по 1 кор. і по 3 кор. **Мотики** (сапи) до бараболь, кукурузи і всякої ярини, із найтвердійшої анґлїйскої стали, не загинають ся навіть в найтвердійшій земли, штука 1 К. **Брусики до остреня кос** по 50 гел. — Маю також на складі **кишеневі дуже добрі годинники Роскопфи**, такі, яких употребляють на жел. дорогах і продаю їх по 20 кор. а ґваранцию даю на 10 лїт. — Продаю також **Руский лен „із Парнави“**. Він виростає на 140 цм., удає ся на кождім ґрунтї по конюшинї, по коноплях і в житних стернях. Можна его мочити або стелити. Дає прядиво біле як бавовна. Лїтра насїня коштує 40 гел. Менше від пять кільогр. не висилає ся. На 5 кільо іде 9 лїтрів.

На всяке замовлене треба прислати 2 К задатку, бо иначе не вишле ся. Найлучше посилати гроші переказами і на них замовляти, щоби не тратити грошей на письма і карти. Адрес! **Александер Копач в Струтинї вижнім, почта Долина коло Стрия в Галичинї.**

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстинська Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне почате *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при криницї з Самаританкою *Караччіого* величини $37^1/_2$×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).